

Ne számíts ránk, Magyarország!

Ne számíts ránk, Magyarország! Ne számíts ránk, mert nem számíthatsz ránk. Ha valaki mást mond, az felelőtlenül tesz be nem tartható kijelentéseket. Mert „Bármit mond a szemtelen hízelgés”, mi, kitaszítottak, kívülre rekesztettek, magunk vagyunk.

Bennünket ott valahol Párizs mellett halálra ítélték. Mindannyiunkat, akiket néhány tollvonással elszakítottak a Kenyérszelet-Magyarországtól. Felsorakoztattak, gödörbe lőttek, karóba húztak, felakasztottak bennünket. Papjaink belét vörös csillagos szajhák taposták ki, gyermekeink szájába idegbeteg suhancok köptek. Nem, hölgyeim és uraim, nem tévedés: szájukat szétfeszítették és kedvtelésből beleköptek.

Nagyapáinknak bajuszát tépték, apáinkat és fiaikat harcterekre hajtották, ahol fegyvertelenül mészároltattak és mészárolták őket — voltak közöttük, sokan voltak olyanok, akik tarkólövessel lettek öngyilkosok.

Ne számíts ránk, Magyarország, mert gyermekeink háborúban fogantak és háborúban születtek. Napnyugat felől udvarainkba estéknént nemcsak az ágyúdörejek gurultak be, hanem a szél magával hozta a temetetlen hullák szagát is. Az elpusztult jószágok dögszagával a lépfene már akkor felettünk lebegett, amikor Amerika lángoló tornyokat csak filmekben látott.

És felettünk köröztek helikopterek, hogy csecsemők álmukból riadtak, és mi láttunk Lopakodót mélyrepülésben elhúzni a fejünk felett. Éreztük a vadászgépeket, ahogy célpontjukat keresik, hallottuk a rakéták süvítését és úgy tűnt, a légnyomás belülről lökött, taszított rajtunk. Éjszakánként, mert sokáig csak akkor jöttek, alvó gyermekeinket testünkkel fedezve próbáltuk óvni a becsapódó repesztől, szilánkoktól. Asszonyaink az Úrhoz fohászkodtak, hogy a radarral szerelt kocsik éppen a mi ablakunk alatt álljon akkor, amikor az F-16-osok bemérik. Mi láttuk a hidakon táncoló tömeget és apja nyakában a gyermeket, kinek a homlokára céltáblát festettek: ide lőjetelek. És láttuk ugyanezt a tömeget az első szirénahangra fejvesztetten menekülni. . .

Láttunk fegyverért kiáltó embertömeget és az őket heccelő vezéreket habzó szájjal szidni mindenkit, aki nem az ő nyelvüket beszéli. Nekünk ígérték bombá-

zást és mészárlást, megígérték: rozsdás kanállal vájják ki szemünk és késsel metszik át torkunk. Otthonainkat, templomainkat felégetik, hogy kő kövön ne maradjon, s még a földet is sóval hintik utánunk.

Közöttünk gyilkosok élnek, akik a jelre várnak, a kürtszóra, ami újra harcba szólítja őket.

És láttuk a békéért kiáltó tömeget, végig a Tisza mentén tankokkal és géppisztolyokkal körülvéve, esőben, szélben a háború ellen lázadva. Láttuk volt diákjainkat a harcterekről hazatérni tekintetükben rémülettel és iszonyattal, és láttunk lezárt koporsókat érkezni. Szamba vettünk gyászba borult éveket és eltékozolt, feláldozott életeket. Rettegtünk behívóktól és előállítóktól. Ruhánk az ágy mellé készítve, ha jönnek értünk, a kerteken át meneküljünk — de hova? Átéltünk határozat és csempésztünk alkoholt, sorban álltunk üzemanyagért és világítottunk gyertyával meg petróleumlámpával az áramszünetek alatt. Tanítottunk fagyos iskolákban, ahol a folyosó ablakain a jégvirágoktól nem láttunk ki. Hajnalban kenyérért és tejért mentünk, a milliárdos bankjegyek meg óránként veszítették értéküket. Nem volt holnap és nem volt ma, csak a pillanat.

Ne számíts ránk, Magyarország, mert bennünket nacionalistának neveznek saját nemzettársaink, olyanoknak, akiket a nemzetállamban való gondolkodás és kizárólagosság szelleme hat át. Magyar nemzeti romantikánk nem ismer el multikulturális hatalommegosztást. Mi megrekedünk az etnikailag tiszta nemzetállam paradigmájában. Mi melldöngetők vagyunk és előbb magyarok, s csak azután értelmiségiek — nacionalisták, mert minek lehetne másnak minősíteni bennünket, ha ebben a globalizált világban nem vagyunk se balosok, se liberálisok, de még csak kozmopoliták sem.

Ne számíts ránk, mert gondolatainkért még mindig perbe foghatnak, ne számíts ránk, mert velünk még mindig mindent meg lehet tenni, ne számíts ránk, mert bennünket senki sem véd meg, ne számíts ránk, mert velünk még mindig minden megtörténhet, ne számíts ránk, mert bennünket még mindig fel lehet sorakoztatni, gödörbe lövetni, karóba húzni – és felakasztani.